

σία. Ἡ Παππική ἐκκλησία πολλάκις προσεπάθησεν ὅπως καθυποτάξῃ αὐτὴν εἰς τὸ κράτος τῆς· καὶ τὸ 1543 μάλιστα, ὅταν οἱ Πορτογάλλοι βοηθήσαντες τοὺς Ἀβυσσινούς, ἔλαβον κατοχὴν τῆς χώρας τῶν, καθιέρωσαν αὐτόθι μητροπολίτην τὸν Ἰησουίτην Μενδέζον· πλὴν μόλις αὗτος ἤρξατο νὰ ἀναμιγνύηται εἰς τὰ τῆς θρησκείας θέλων νὰ καινοτομήσῃ, καὶ ἀπεδιώχθη κακὴν κακῶς ἐκ τῆς χώρας. Ἐκτοτε ἄσπονδον οἱ Ἀβυσσῖνοι τρέφουσι μῖσος κατὰ παντὸς καθολικοῦ ἱερέως ἢ ἱεραποστόλου.

Φυσικὸς καὶ ἠθικὸς χαρακτήρ τῶν κατοίκων. — Ἐνδυμασία. — Οἰκίαι. — Γάμοι. — Συμπόσια. — Κώδηξ.

Οἱ Ἀβυσσῖνοι κατὰ τὰς περιγραφὰς τῶν περιηγητῶν εἶναι ἐν γένει ὠραῖος λαός. Τὸ χρῶμα αὐτῶν παραλλάσσει κατὰ τὰς φυλάς καὶ τὰς ἐπαρχίας. Οὕτω λ. χ. τῶν κατοίκων τῶν Νοτίων ἐπαρχιῶν Ἀμχάρας καὶ Σχυάας τὸ χρῶμα εἶναι μέλαν, τῶν κατοίκων ὅμως τῶν Βορείων ἐπαρχιῶν, ὡς τῆς Τιγραιίας, εἶναι παρεμφερές τῷ τοῦ χαλκοῦ ἢ μᾶλλον τῷ ἀναμεμιγμένῳ γάλακτι καφφέ. Αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν εἶναι κανονικαί, τὸ μέτωπον καλῶς ἐσχηματισμένον, οἱ ὀφθαλμοὶ μεγάλοι, μελανοὶ καὶ ζωηρότατοι, ἡ ρίς εὐσχήμως προέχουσα, τὰ χεῖλη σχετικῶς παχέα, αἱ τρίχες τῆς κόμης συνήθως βραχεῖαι καὶ οὐλαιοί, ἡ δὲ τοῦ προσώπου γωνία ὀξεῖα. Ἡ φυσιογνωμία δ' ἐν γένει εἶναι γλυκεία, ἐνέχουσα τινὰ ἔκφρασιν μελαγχολίας, ἣτις δίδει εἰς αὐτὴν πλείονα εὐγένειαν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Ὅσοι ὅμως φυσικῶς οἱ Ἀβυσσῖνοι εἶναι ὠραῖοι, τόσῳ ἠθικῶς εἶναι ἄθλιοι καὶ ἑλκεῖνοι. Ἀρκετὸν

καιρὸν, λέγει ὁ Δόκτωρ Blanc, ἔζητα ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἀλλ' οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ παρ' αὐτοῖς ἀγαθὸν τινα χαρακτῆρα. Ἐν γένει εἶναι δειλοὶ καὶ προδόται, ψεύσται καὶ πανούργοι, ἀμαθεῖς καὶ φιλήδονοι, κλίνοντες πρὸς τὴν κλοπὴν καὶ τὴν σκληρότητα, χαμερπεῖς συγχρόνως καὶ ὑπερήφανοι, πρὸς δὲ λαίμαργοι καὶ μέθυσοι καὶ ἐκδοτοὶ λίαν εἰς τὰ ὄργια. Ἡ τοιαύτη περιγραφὴ τοῦ Δόκτορος Blanc εἶναι βεβαίως ὑπερβολικὴ, προερχομένη ἐκ τῶν παθημάτων ἅτινα καθὼ αἰχμαλῶτος ἔπαθε παρὰ τῶν Ἀβυσσινῶν. Ἄν ὅμως ᾖ ἐν μέρει καὶ ἀληθὴς ὁ τοιοῦτος χαρακτήρ τῶν Ἀβυσσινῶν, δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἂν ἀναμνησθῶμεν, ὅτι ἔκπαλαι ἡ Ἀβυσσινία διάκειται εἰς ἀναρχίαν καὶ συνεχεῖς ὑφίσταται ἐμφυλίους πολέμους, οἵτινες ταπεινοῦσι καὶ ἐξευτελίζουσι τὸ φρόνημα. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ Ἀβυσσῖνοι εἶναι λαὸς ἀπληστος. Ὁ Κύριος Parkyns, Ἀγγλὸς περιηγητής, διηγείται ὅτι ἅμα οἱ Ἀβυσσῖνοὶ ἰδῶσι ξένον τινὰ τείνουσι πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα ὑπὸς τοῖς δωρήσῃ τι. Ἱεραπόστολός τις Ἀγγλὸς παρατηρήσας τοῦτο ἐδῶρκεν εἰς ἐντόπιον ἱερέα ὠραίαν χρυσόδετον ἐκδοσιν τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Λάβε, εἶπε πρὸς τὸν ἱερέα, τὴν Γραφὴν ταύτην· ἀξίζει ἐξ σελίνια. — Ἐ! ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς, δός μοι

Τύποι Ἀβυσσινῶν.